בה א ב מיי פ״ד מהל׳

מכירה הככה דועי בהשגות ובמגיד משנה סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי" ר

:סעיף ט

י סעיף ק. פֿבו גד המיי׳ פ״ה מהל׳

בם גדה מייי פ״ה מהכי גירושין הלכה ח סמג עשין נ טוש״ע אה״ע סי״ קלט סעיף י: צ ו מיי׳ פ״ד מהלכות מכירה הלכה ו סמג עשין

פב טוש"ע ח"מ סימן ל

פנ טושיע חיית סיתן ד סעיף ג: צא ז מיי שם הלכה ב ועי במ"מ ובכסף משנה טוש"ע שם ס"ה:

צב ח מיי שם הלכה יג מוש"ע שם סעיף ח:

רבינו גרשום

מאי לאו ברשות הרבים

ממש. קנה אם מדד לו במדתו של לוקח הא בסמטא אפי׳ בלא כליו קנה

וכר׳ אסי: לא. שמדד

במדתו בסמטא וכדר׳ זירא:

במותו בטמטא זכור זיו א: והא רה״ר דומיא דחצר שאינה של שניהם קתני. וקא ממעט סמטא: לעולם

סמטא ומאי דומיא דחצר שאינה של שניהן. שאינה

שאינה של שניהן. שאינה דחד לחוד אלא דתרוייהו והיינו נמי סמטא דהיינו דתרוייהו: כליו של לוקח ברשות מוכר. ומדד לו בתוכו קנה בלא הגבהת

לוקח או לא: זרקו לה. הגט והיא יושבת בביתו: לתוך חיקה או לתוך קלתה. היינו כלי ופעמים מנחת

בו חפצים שמשימה בראש

שלועזין קרנ״ק: הרי זו מגורשת. אלמא דכליה

קונה לה ברשות בעלה ותפשוט מהא דכליו של לוקח ברשות מוכר קנה

לוקח: דמחייה מאה עוכלי

בעוכלא. כלומר כמה מדות

בעוכלא. כלומר כמה מדות 6) מדד כאן. כלומר תמהו עליה ותירצו בה תירוצין הרבה: דאמר רב יהודה אמר רב שמואל. אמאי

מגורשת כגון שהיתה קלתה

. תלויה בה בצוארה דהויא הגבהה: קשורה. בראשה: הגבהה: קשורה. בראשה: אע"פ שאינה תלויי. באויר אלא מונחת או תלויה אע"פ

שאינה קשורה מגורשת

שאינה קשורה מגורשת כיון דמחברא בה כגופה דמי ורשותה הוא: (או) שהיתה מונחת. בקרקע בין ירכותיה ודמי כמו חיקה ורשות שלה: כגון שהיה

בעלה מוכר קלתות. וקנתה בערה מוכו קרוחה וקחות ממנו קלתה ובהריא הנאה שקנתה ממנו אקני לה מקום הקלתה: ור' יוחנן אמר. כל זמן שהיא בביתו

מקום חיקה ומקום קלתה מקום חיקה ומקום קלתה קנוי לה לפי שאין אדם מקפיד גבי אשתו לא על מקום כו': מאי לאו כליו של לוקח. ואפי' הכי לא

קני עד שיגביה: ומדרישא

. מוקמת בכליו דמוכר סיפא

נמי בכליו דמוכר. ואי בכליו של מוכר אמאי בכליו של מוכר אמאי

בכליו של מוכר אמאי קנה לוקח בקיבל גרידא: ומאי פסקא. התנא למתני׳

מכירה הלכה ו ועי

פה:

מאי לאו ברה"ר ממש ילא סימטא והא דומיא

דחצר שאינה של שניהם קתני מאי חצר

שאינה של שניהם נמי דלא ההאי כולה ולא

דהאי כולה יאלא דתרוייהו בעא מיניה רב

ששת מרב הונא שכליו של לוקח ברשות

מוכר קנה לוקח או לא אמר ליה תניתוה

יזרקו לה לתוך חיקה או לתוך קלתה הרי זו

מגורשת אמר ליה ר"נ מאי מעמא פשמת

ליה מההיא ירמחו לה מאה עוכלי בעוכלא

דאמר ירב יהודה אמר שמואל והוא שהיתה

קלתה תלויה בה ור"ל אמר קשורה ואע"פ

שאינה תלויה בה סרב אדא בר אהבה אמר

כגון שהיתה קלתה מונחת לה בין ירכותיה

רב משרשיא בריה דר' אמי אמר כגון שהיה

בעלה מוכר קלתות רבי יוחנן אמר ימקום

חיקה קנוי לה מקום קלתה קנוי לה אמר רבא

מאי מעמא דר' יוחגן הלפי שאין אדם מקפיד

לא על מקום חיקה ולא על מקום קלתה אלא

פשום לה מהא ברשות מוכר לא קנה עד

שיגביהנה או עד שיוציאנה מרשותו מאי לאו

יבכליו דלוקח לא בכליו דמוכר ומדרישא

בכליו דמוכר סיפא נמי בכליו דמוכר אימא

סיפא ברשות לוקח כיון שקיבל עליו מוכר

קנה לוקח ואי בכליו דמוכר יאמאי קנה

לוקח סיפא אתאן לכליו דלוקח ומאי פסקא

סתמא דמילתא בי מוכר מאני דמוכר

שכיחי בי לוקח מאני דלוקח שַכיחי אמר

רבא ת"ש ים משך חמריו ופועליו והכניםן

לתוך ביתו בין פסק עד שלא מדד ובין מדד

עד שלא פסק שניהן יכולין לחזור בהן

שמשכן והכניסן לחוך ביתו קתני והך משיכה לאו משיכה היא לקנות שהרי האדם הוא מושך ומשיכת אדם טעון פירות לא מהניא לקנות את הפירות עד שימשוך הפירות עלמן: בין מדד. דהונחו לרשותו: עד שלא פסק. אם באו לחזור קודם פיסוק חוזרין אע״פ שהונחה עתה בשעת מדידה

ברשותו דלוקח ובכליו דלוקח דלא קניא רשותו קודם פיסוק ואפילו משיכה קודם פיסוק לא מהניא כדמפרש לקמיה [פו.] דלא סמכא דעתיה לא

ל) [גיטין עח. עט: ב"מ סו: ע"ו על: קדושיו כה:ח.

ש"ו על: קדושין כה:], ב"ו גיטין עו., ג' [כתובות נג.], ד) [גיטין עת.], ה' שס, ו) ע"ו עב.,

הגהות הב"ח

(A) רשב"ם ד״ה דמחו וכו׳הכאות הכו נמשקל:

הכחות הכו במשקנ: (2) תום' ד"ה כליו וכו' דמאן פיים ומאן שביק: (ג) ד"ה כגון וכו' קנוי לה מ"מ כיון דיש לה רשות: (ד) ד"ה ואי בכליו וכו' אגב הרשות כדי

שיתקיים:

מוסף רש"י

הרי זו מגורשת. ואפילו

היא נתוך ניתו (גיטין עד.). דמחו לה מאה עוכלי

כמין משקולת קטנה ששמה

עוכלא (כתובות נג.). משך חמריו ופועליו. הרי שהיה

חבריו ופועליו. הלי שהיה מביא חמריו טעונין פירות ופועליו נושאים בכתף ומשכה

חבירו ממנו והכניסן למוך ביתו, דלאו משיכה היא,

שאין משיכה קונה בבני אדם, ופירות כל זמן שהן עלייהו

לא קנה (ע"ד עב.). בין פסק. דמים אחרי כן (שם). עד שלא פסק. כלומר כל

עד שידא פסק. כנותר כל מוכר מל מוכר מל מוכר מל מוכר מל מוכר בל לחור בי, דבימו לא עדיפא ממשיכה, ומשיכה גופא לא מכן פסק, אבל מדד ופסק או פסק ומדד קניא ליה בימו ולא בעי קנית ליה בימו ולא בעי

. משיכה (שם. ובדפו"י הגירסא:

ליכא משיכה וביתו נמי לא

קניא דהא עודו עליהם ביו מדד

דהוווחא קויא ליה חצירון.

מסורת הש"ם

בלין של לוקח ברשות מובר קנה לוקח או לא. אע"ג דנרשות הרבים אמרינן לעיל דלכ"ע לא קנה התם ה"ט משום דלא ניחא להו לבני רה״ר שיניח כליו שם דמאן פיים כי ודמאן שביק אבל ברשות מוכר מיבעיא דאע"ג דא"ר יוחנן דכל מקום שיש לו רשות

להניחו קנה דלמא לא אחא למעט אלא רה"ר אבל מוכר שמא משאיל לו מקום ללוקח שיקנה מה שהוא מוכר לו וא"ת ואמאי לא פשיט מהא דאמר ר' יוחנן לעיל (דף פד:) מדד והניח ע"ג סימטא קנה ואסיק לעיל במודד לתוך קופתו ודוקא בסימטא אבל ברשות מוכר לא ויש לומר דרבי יוחנן דנקט סימטא היינו משום דברשות מוכר מיבעי ליה וכן משמע בגיטין בהזורק (דף עת. ושם ד״ה כגון) דקאמר אהא דתנן זרקו לה לתוך חיקה או לתוך קלתה מגורשת ודייק אמאי מגורשת כליו של לוקח ברשות מוכר הוא שמע מינה כליו של לוחח ברשות מוכר קנה לוקח ומשני עלה ר' יוחנן מקום חיקה קנוי לה מקום קלתה קנוי לה א: בגדן שחיה בעלה מובר קלתות. וא"ת נהי דנותו לה רשות ומשאילה מ"מ הא בעי חזקה כדאמרינן בהשואל (ב״מ דף נט: ושם) כשם שהקרקע נקנה בכסף בשטר ובחזקה כו' כך שכירות קרקע כו' ותירן ריב"א דאע"ג דאין המקום קנוי לה (2) דכיון דיש לה רשות להביא קלתה שם קני לה קלתה דכליו של חדם קונה לו בכל מקום שיש לו רשות להניח כמו גבי סימטא אע"פ שאין סימטא קנוי לו מ"מ הכלי עלמו קונה לו: לא בכליו דמובר. משמע מהכא דמשיכה מועלת ללוקח בכליו של מוכר דקתני דקנה כשמוליאה מרשותו ב: (ד) בבלין דמובר אמאי קנה דוקח. דכי היכי דכליו של לוקח לא מבטל אגב רשות מוכר ה"נ אית לן למימר דכליו של מוכר לא מבטל אגב רשות לוקח והוי מלי לדחויי

אע"ג דכליו של לוקח לא בטל אגב רשות מוכר כלי של מוכר בטל אגב רשות לוקח דניחא ליה למוכר שיתבטל כליו אגב הרשות שיתקיים המקח: משך חמרין ופועלין. בנו"ן ול"ג חמריו ופועליו בוי"ו דאם כן הוה משמע דמיירי בחמריו ופועליו דלוקח ולא יתכן דאם כן בלא פירקן נמי וא״ת הא דבעי ר׳ אלעזר בפ״ה דבבא מליעה (דף ט: ד״ה משוך) החומר לחבירו משוך בהמה זו וקני כלים שעליה מהו מי מהניא משיכה דבהמה לאקנויי כלים שעליה או לא תפשוט מהכא דלא מהניא דקתני שניהן יכולין לחזור בהן ג וי"ל דהכא כשמשך החמרים אבל החמורים לא משך אלא החמרים משכו את החמורים עמהן א"נ התם דוקא מיבעי ליה דאמר ליה שע"י משיכת בהמה יקנה הכלים אבל הכא דלא מיירי בהכי אלא דאמר ליה זיל וקני גרידאד ומשום הכי לא קנה תבואה במשיכת בהמה: בין פסק עד שלא מדר בין מדד עד שלא פסק. ואפי׳ מדד ופסק נמי שניהן יכולין לחזור כיון דעדיין לא פירקן אלא נקט הכי

משום דבעי לפלוגי בסיפא בין פסק עד שלא מדד למדד עד שלא פסק: ומדכליו לוקח יש דעודם על צוארם ולא הונחו לרשותו שהרי לא פירקן כדמוכח סיפא דקתני בה פירקן מכלל דרישא בלא פירקן אלא הכנסה בעלמא

מאי לאו רשות הרבים ממש. ואפ״ה קתני דאם היתה מדה של אחד מהן ראשון ראשון קנה אלמא כליו של לוקח ברה"ר קונה וקשיא למ"ד חוץ מרה"ר ולר' אבהו א"ר יוחנן: אלא דסרוייהו. חלר השותפין: כליו של לוקח ברשום מוכר. כגון פסק ונתן לתוך מדה של לוקח או מדד במדה שלו ושפכן

לכליו של לוקח והבית של מוכר הוא: הנה לוקח. כחילו נתן לתוך רשותו של לוקח: או לא קנה. דרשות עיקר והכלי בטל לגבי הרשות: מנימוה. משנה היא בגיטין בפרק הזורק (דף עו.): לחוך חיקה. כלומר על בגדיה שהיא מלובשת: הלחה. סל שהנשים נותנות לתוכו מחטין ולינוריות: הרי זו מגורשת. דקונה לה קלתה ברשות המגרש: דמחו [לה] מחה עוכלי בעוכלה. כלומר שדו בה נרגה מהה הכחות (6) במשקל ששמו עוכלח ששיברו הטעם הזה דבפרק הזורק פרכינן ש"מ כליו של לוקח ברשות מוכר קנה לוקח ומתרצי כל הני אמוראי התם דלא תילף מינה: תלויה בה. ואינה נגררת בקרקע ולכך קונה לה קלתה דדמי להגבהה שקונה בכל מקום. תלויה בה היינו קשורה ותלויה: קשורה אף על פי שחינה תלויה. אלא נגררת בקרקע וקשורה בה. ולא גרסי׳ תלויה אע"פ שחינה קשורה: בין ירכוחיה. וחף על פי שמונחת בקרקע אין מקפיד על מקום מושב אשתו ועד עכשיו היה אותו מקום קנוי לה: מוכר קלחות. לכך אינו מקפיד על מקומם שיש לו בית לכך. כך פירשה רבינו מ״כ במס׳ גיטין [שס]: לא על מקום חיקה. כשנגררין בגדיה על הקרקע: אלא פשוע לה מהא. דלא קנה: מאי לאו בכליו דלוהת. שמדדו בו בבית מוכר ואפ״ה לא קנה לו כליו: ומשני לא בכליו דמוכר. ומש"ה לא קנה לוקח עד שיגביהה דאכתי לא נפק

פירקן מרשותיה דמוכר כלל: ומקשינן מדרישת בכליו דמוכר כו'. ולפי סדר התוספתת איכת לאקשויי הכי ומדסיפא בכליו דמוכר רישא נמי בכליו דמוכר: ואי בכליו דמוכר אמאי קנה לוקח. לדידך דאזלת בתר כלי ולא מבטלת ליה אצל הרשות שהוא בתוכו א"כ אמאי קנה לוקח בקבלת מוכר הא אכתי לא נפק מרשותו דמוכר כלל אלא ודאי בתר רשות אזלינן ולא בתר כלי והלכך בי מוכר הרי הוא של מוכר עד שיגביהה לוחח לא שנא בכליו דלוחח ולא שנא בכליו דמוכר ובי לוקח קנה לוקח ואפילו אי הוי בכליו דמוכר. ומשני סיפא אתאן כו': ומתמה ומאי פסקא. כי פסקת את הדבר

כן דלעולם בי מוכר אין מודדין כי אם בכליו דמוכר ובי לוקח בכליו דלוקח בתמיה: ומשני סחמא דמילחא כו'. והיינו שתים מדות מד' מדות של מוכרין דהכי קאמר ברשות מוכר לעולם לא יקנה לוקח כי אם בהגבהה משום דדרך למדוד שם בכליו דמוכר ולעולם ברשות לוקח קונה בקבלת מוכר שהרי נתונים בכליו דלוקח: מלאתי מוגה בהגהם רבינו זקני מ"כ כן משך המריו ופועליו והכניסן לוקה לחוך ביחו והתבוחה על גבן: בין פסק עד שלח מדד. חם בחו לחזור קודם מדידה יחזרו דבמאי נקנה לא משיכת תבואה יש ולא רשות

מוסף תוספות

א. וא״ת ותיפשוט איפכא מדמתרצי כל הני אמוראי וכו׳, וי״ל דהכא לכולהו יי, וי״ל דהכא לכולהו פקא להו אלא דרחו תני׳ דלא נפשוט מינה. תוס׳ גיטין עת. ב. דיוציאנו מרשות, מדין משיכה הוא מרשות, מדין משיכה הוא דקני. ל"ן, ג. אלמא דלא קני פירות במשיכת קני פירות במשיכת הבהמה. תוס' נ"מ ט: ד. ואינו רוצה שיקנה אלא במשיכת פירות עצמן. שס.

רבינו גרשום (המשר) דרישא אוקים בכליו של מוכר. סיפא אוקים בכליו של לוקח: אין דודאי פסקא דסתמא דמילתא כו׳: משך חמריו ופועליו. שנתן להן תבואה בשכרן ושוב רצה לחזור ולקנותה מהן . או חמרין ופועלין דעלמא מוכרי פירות: והכניסן לתוך ביתו בין פסק. שקצץ לו דמיהן קודם שהכניסן . עד שמדד. כלומר ועדיין . לא מדד או מדד הפירות ועדיין לא פסק שניהן יכולין לחזור בהן הואיל ולא משך התבואה עצמה. אע״פ שפסק כיון שלא מדד יכולין לחזור בם שניהם.

לבינו ז״ל מפרש מחה לשוןמדידה וכ״ה בערוך ערך עכללשון רבינו כאן אות באות [וע"ש במוסף הערוך] ובערך מ"ס לא הביא הערוך לשורש סום דמחה הוא לשון מדידה

דמוכר ולא דלוקח שהמוכר שמא יפסוק דמיהן יקרים יותר או הלוקח ישלם בזול יותר ומתני׳ דקתני משך ולא מדד קנה כשפסק קודם משיכה: